

for at gjøre en enkelt Henstilling til den ærede Justitsminister. For flere Aar tilbage — det er forøvrigt ikke saa længe siden — førtes der næsten aarlig en meget livlig Diskussion om Herredsfuldmægtigenes Stilling. Særlig i det andet Thing fremkom der enkelte Røster om, at det var en meget uheldig Stilling, de Paagældende havde, og at navnlig Forstefuldmægtigene lønnedes saa utilfredsstillende, at de vare nødte til at leve af juridisk Praxis, nemlig at være private Folks juridiske Raadgivere, Dokument-skrivere, Auktionsinfassatorer m. m. Man fandt dette Forhold meget utilfredsstillende. Nu er jo Debatten derom, i alt Fald i det andet Thing, forstummet, men jeg tror ingenlunde, at den er forstummet udenfor, den synes snarere at blive mere og mere højrøstet fra Sagsførernes Side. Nu er det ikke min Mening, at jeg, i alt Fald i dette Dieblit, ønsker dette Forhold forandret. Det er mig velbekjendt, at ved den Ordning, som finder Sted, sparer Statskassen en ikke ubetydelig Kontorholdsgodtgjørelse, men tillige turde det vel ogsaa, saalænge Sagsførerloven er, som den er, idet der ikke er fastsat nogen Tægt for Sagsførerne for de forskjellige Forretninger, de udføre, være i Befolkningens Interesse, at Herredsfuldmægtigene, som dog staa under en offentlig Kontrol, og det en ganske betydelig offentlig Kontrol, fremdeles komme til at udføre en Del af de Forretninger, som de nu udføre for Befolkningen. Altsaa ved denne Sag antager jeg ikke, at der for Dieblittet er Noget at gjøre, ihvorvel jeg ikke vil lægge Skjul paa, at jeg ikke finder Alt i denne Henjænde saa tilfredsstillende, som det kunde være; det kan gjæne være, at der er en Del ved denne Ordning, der er mindre heldigt. Men, som sagt, baade af Hensyn til Statskassen og Befolkningens Tarv i det Hele tror jeg ikke, at der er Noget at gjøre derved i Dieblittet. Jeg har imidlertid i en offentlig Diskussion hørt fremsat, at det vel nok burde forbydes Herredsfuldmægtigene i Almindelighed at være Befolkningens juridiske Raadgivere og Dokument-skrivere, men at man dog nok kunde tillade dem at være Infassatorer ved Auktionerne. Det er i denne Retning, jeg har modtaget en Klage fra nogle Handlende, i hvilken Anledning jeg agter at gjøre en Henstilling til den ærede Justitsminister. Disse Handlende have gjort opmærksom paa, at § 40 i Næringsloven giver Handlende saavel som Fabrikanter Ret til at lade afholde Auktioner ikke alene i den By, hvori de bo, men ogsaa i andre Kjøbstæder. Denne Bestemmelse er imidlertid indskrænket ved Lov af 23de Mai 1873

§ 6 derhen, at de kun maa lade afholde Auktioner paa de Steder, hvor de bo. Nu paastaar de Handlende, og desværre ikke ganske med Ret, at denne Bestemmelse omgaaes og omgaaes saaledes, at forskjellige Handlende og Fabrikanter fra Handlende andre Steder og maaske ogsaa fra Udlandet faae Varer til Forauktionering, altsaa en Slags Proformaauktion til Stede for de derboende Handlende. Nu ere disse saa meget mere uheldigt stillede, som Herreds- eller Byfogedfuldmægtigene i Reglen ere Infassatorer, og naar der klages, bliver det de Paagældendes Principaler, der komme til at affige Kjendelsen. Det kan nok siges, at der deri er Noget, som er mindre heldigt, ja jeg kan endog sige meget lidt heldigt, og jeg vil derfor henstille til den ærede Justitsminister, da det maaske ikke er første Gang, han modtager saadanne Klager, om der ikke fra Administrationens Side maa og kan blive gjort noget Mere for at føre Tilhyn med disse Proformaauktioner, og navnlig, at det maa blive indskrænket de paagældende Embedsmænd, at de maa være opmærksomme paa, at den Slags Forhold ikke bør og ikke maa finde Sted. Forvrigt vil jeg sige, at jeg, efter hvad jeg kjender til Forholdene, finder, at for saa vidt man vil foretage Forandring i Herreds- og Byfogedfuldmægtigenes Stilling, hvad jeg, som sagt, ikke tror, der i Dieblittet kan være Tale om, bør Forandringen gaa ud paa ligesaa vel at affjære dem Tilladelse til at være Infassatorer i alt Fald ved Proformaauktioner som i det Hele at forbyde dem Udgang til privat Praxis. Jeg ved jo imidlertid, at der for Dieblittet ikke er Tale om at røre ved den nuværende Ordning, da baade Ministeren og Rigsdagen ere enige om at lade den blive bestaaende, jeg henstiller derfor kun, om der ikke fra Administrationens Side maa blive truffet alvorlige Foranstaltninger til at forebygge slige Misligheder til Stede for Handlende.

Justitsministeren (Melleman):

Det er vel saa, at Spørgsmaalet om Retsbetjentfuldmægtigenes Praxis ikke har været fremme under denne Sags Behandling i det andet Thing i de senere Aar, men det har dog for øvrigt under andre Sagers Behandling været bragt paa Bane, og der har det jo med Rette været fremhævet fra flere Sider, at disse Klager over, at Retsbetjentfuldmægtige befattede sig med privat Praxis, ingen praktisk Betydning have, naar de ikke ledjages af Villighed til at afholde de betydelige større Udgifter, som Kontorholdet maatte medføre, naar privat Praxis skulde